

videre, men det har ikke gjort noget Forsøg paa at frentvinge Andet eller Mere, end hvad dette Thing selv havde tilbudt. Naar nu dette Thing, da Stillingen er saaledes, ikke vil gaa ind paa, hvad det selv først har foreslaaet, da kan man sige, hvad man vil, og er man Flextal, kan man vedtage, hvilke Dagsordener man vil, men Skylden — for saa vidt Flextallet brøder sig om at tage Hensyn hertil — for, at en stor Klasse Mennesker her i Landet ikke opnaa, hvad de med Billighed kunde vente allerede i Mar, kommer til at hvile paa Folkethinget, ikke paa Regjeringen, ikke paa Lands-thinget. Hvad den høitærede Regjerings Stilling angaar, da skal jeg tillade mig at komme tilbage til Regjeringens Stilling i det Hele, naar vi kommer til den næste Sag paa Dagsordenen. Hvad dette specielle Spørgsmaal angaar, da kan jeg kun udtale, at jeg endnu er af den Formening, at Regjeringen havde stillet sig bedre ved at tage en bestemt Position, da Forslaget først kom frem. Jeg skulde imidlertid have erkjendt, at Regjeringen havde indtaget den rette Position, hvis den havde held med sig, hvis den kunde faa dette Thing til at vedtage det Forslag, som nu er fremkommet, thi saa havde Regjeringen i Realiteten opnaaet Noget. Kan Regjeringen ikke det, synes det mig, at den lige saa godt strax kunde have indtaget den Position, som den dog nu maa indtage, nemlig i et særskilt Lovforslag, ikke op paa Finantsloven.

Finantsministeren: Den ærede Ordfører for Finantsudvalgets Mindretal udtalte i Slutningen af sit Foredrag paa en saa maadeholdende Maade den Opfattelse, som han nærede med Hensyn til Regjeringens Stilling i denne Sag, at jeg kan lade den Meningsafftygning, der her kan være mellem os, træde tilbage og i alt Fald kun berøre den i Forbigaaende, saaledes som det falder naturligt, idet jeg tager væsentligt Hensyn til det Forslag, som er fremkommet til en Dagsorden. Dette Forslag gaar ud paa, at ogsaa dette Lovforslag skal standses ved en Dagsorden, og denne Dagsorden støttes paa to Betragtninger. Den ene Grund, som angives, er den, at Regjeringen ikke har støttet Folkethingets Bestræbelser for ved Finantsloven at give de lavere Lønnede Embeds- og Bestillingsmænd et Dyrtdstillæg, og den anden Grund angives at være den, at Folkethinget ikke kan erkjende, at et saadant Dyrtdstillæg ikke bør gives ved Finantsloven. Af disse to Grunde skal det fra Landsthinget oversendte Lovforslag altsaa nyde samme Skæbne som Regjeringsforslaget. Der er i Formen en lille Nuance, idet Regjeringens Lovforslag blev forkastet uden Frase, medens derimod det fra Landsthinget oversendte Forslag skal forkastes ved Hjælp af en Dagsorden. I Realiteten er denne Frase-Forskjel imidlertid uden Betydning, og det, hvorom der er Spørgsmaal, er, at Folkethingets

Flextal indbydes til i denne Sag at indtage samme Stilling lige over for Landsthinget, som det før indtog lige over for Regjeringen. Det er Situationen, mine Herrer. Lad os altsaa nu grandstfe lidt nærmere de Grunde, hvorpaa dette Forslag støttes. Den ærede Ordfører har jo rigtignok fremhævet, hvorledes efter hans Anskuelse det, der her var Spørgsmaal om, var „at dele Finantsloven“. Det er en ganske mærkelig Maade at stille Sagen paa, thi ærede Medlemmer ville vide, at der oprindeligt af Regjeringen var indbragt paa grundlovmæssig Maade et Forslag til Finantslov, og derefter blev der senere, da Forholdene med fuldkommen Klarhed kunde overses, indbragt et Lovforslag om en midlertidig Forhøjelse af Embeds- og Bestillingsmændenes Løn. Det var vel for et enkelt Mar, men hvis det ærede Thing efter Sagens nærmere Overvejelse havde ønsket, at det ikke skulde være for et enkelt Mar, men at det skulde være for en længere Tid, f. Ex. indtil den lovbestalede Revision af Lønningslovene fandt Sted, saa vilde denne Side af Sagen lige saa lidt have frembudt nogen uovervindelig Banfælighed ved Forhandling med Regjeringen som Forandringer paa enkelte andre Punkter, paa hvilke der af visse Medlemmer har været lagt særlig Vægt. Det var altsaa to Sager, der aldeles ikke vare bragte i nogen Forbindelse. Efter at den ene Sag havde faaet en brat Død, saa at kun Finantsloven blev tilbage, som der et Forslag ind paa Finantsloven. Dette Forslag, som aabenbart var Resterne af den dræbte Lov, er ved Beslutning af Landsthinget fjernet, og der foreligger nu et Landsthingslovforslag om Lønningsforhøjelse for 1874—1875 for det ærede Thing, ligesom der tidligere forelaa et Regjeringsforslag. Hvorledes man nu efter denne Tingens Gang kan sige, at det, der er Spørgsmaal om i dette Dødsfald, er at dele Finantsloven i to, synes rigtignok at være ganske ufatteligt. Nei, mine Herrer, Tingen er denne: Efter at Folkethinget havde forkastet den regelmæssige Behandling af Regjerings-Lovforslaget, begav det sig, som den ærede Ordfører for Mindretallet sagde, at nogle af Thingets Medlemmer, som havde taget Del i eller dog understøttet dette Drab, søgte et vist Samvittighedsnag (Indsigelse), ja, jeg vil ikke sige, at dette Samvittighedsnag gik saa vidt, som det efter min Mening burde have gaaet, men det søgte et vist Samvittighedsnag (Indsigelse) eller de bleve godmodige, for hvad de nu ville kalde det (S. A. Hansen: Det er Modstandernes Mening), ja jeg kan naturligvis ikke paatage mig at udtale det ærede Medlems Opfattelse, jeg maa udtale min egen Opfattelse. Eller de ærede Medlemmer mente, saaledes som Ordføreren for Finantsudvalgets Mindretal ogsaa udtalte sig, at det vilde være „klogt“ ikke aldeles at stille sig i Strid med den almindelige Mening, altsaa dog at tilbyde Lidt, at gjøre en lille Smule i den Retning, som her var Tale om, og de søgte da en særlig Trang